

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Ryanair DAC

Tuženik: DelayFix, ranije Passenger Rights

Izreka

Članak 25. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da se zračni prijevoznik ne može pozivati na ugovornu odredbu o prenošenju nadležnosti unesenu u ugovor o prijevozu između putnika i zračnog prijevoznika protiv društva za naplatu kojem je putnik ustupio svoju tražbinu kako bi osporio nadležnost suda da odlučuje o tužbi za naknadu štete podnesenoj protiv njega na temelju Uredbe (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91, osim ako prema zakonodavstvu države čiji su sudovi navedeni u toj odredbi to društvo za naplatu ne stupi u sva prava i obveze prvotnog suugovaratelja, što je na sudu koji je uputio zahtjev da ispita. Ako je to slučaj, takvu ugovornu odredbu, koja je unesena u ugovor sklopljen između potrošača, odnosno putnika u zračnom prijevozu, i prodavatelja robe ili pružatelja usluga, odnosno zračnog prijevoznika, a da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, i kojom se isključiva nadležnost dodjeljuje sudu u čijem se području nalazi njegovo sjedište, treba smatrati nezakonitom u smislu članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

(¹) SL C 337, 7. 10. 2019.

**Presuda Suda (deseto vijeće) od 19. studenoga 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Finanzgericht Baden-Württemberg – Njemačka) – 5th AVENUE Products Trading
GmbH/Hauptzollamt Singen**

(Predmet C-775/19) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik
Zajednice – Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točka (a) – Članak 32. stavak 1. točka (c) i stavak 5.
točka (b) – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 157. stavak 2. – Određivanje carinske vrijednosti –
Transakcijska vrijednost uvezene robe – Pojam ‚uvjet prodaje‘ – Plaćanje za davanje prava isključive
distribucije)

(2021/C 28/12)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Finanzgericht Baden-Württemberg

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: 5th AVENUE Products Trading GmbH

Tuženik: Hauptzollamt Singen

Izreka

Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točku (a) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice treba tumačiti na način da plaćanje koje je kupac uvezene robe tijekom ograničenog razdoblja izvršio njezinu prodavatelju kako bi mu potomji dao pravo isključive distribucije te robe na određenom području te koje je izračunano na temelju prometa ostvarenog na tom području treba uključiti u carinsku vrijednost navedene robe.

(¹) SL C 27, 27. 1. 2020.

Žalba koju je 30. travnja 2020. podnio Tiziano Vizzone protiv rješenja Općeg suda (prvo vijeće) od 4. ožujka 2020. u predmetu T-658/19, Vizzone/Komisija

(Predmet C-191/20 P)

(2021/C 28/13)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Tiziano Vizzone (zastupnici: M. Bettani, S. Brovelli)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Rješenjem od 25. studenoga 2020. Sud (šesto vijeće) odbacio je žalbu kao očito nedopuštenu i Tizianu Vizzoneu naložio snošenje vlastitih troškova.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. srpnja 2020. uputio Sąd Okręgowy w Opolu (Poljska) – Skarb Państwa – Starosta Nyski / New Media Development & Hotel Services Sp. z o. o.

(Predmet C-327/20)

(2021/C 28/14)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Okręgowy w Opolu

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Skarb Państwa – Starosta Nyski

Tuženik: New Media Development & Hotel Services Sp. z o. o.

Prethodna pitanja

1. Treba li odredbe članka 2. točke 1. Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (preinačena) (¹) tumačiti na način da im se protivi tumačenje odredbe članka 2. i članka 4. točke 1. Ustawe z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Zakon od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama) prema kojoj pojam „roba” ne obuhvaća nekretnine, a pojam „isporuka robe” ne obuhvaća davanje nekretnine na trajno korištenje u smislu članka 232. i sljedećih članaka Kodeksa cywilnog (Građanski zakonik), eventualno da se takva aktivnost ne može smatrati pružanjem usluga?